

Раціональні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 23 (483)

П'ятниця, 12 червня 1992 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

Пропсуне профспілка

Літо кличе на відпочинок, а ціни відлякують, як отой камінь, яким держава відганяє свій народ від курортів, санаторіїв, будинків відпочинку. Якщо оплатити повну вартість, скажімо, сімейної путівки до якоїсь здравниці, то можна класти зуби на полицю, або залізати в такі борги, що очі — рогом.

Втім, не кожен тобі й позичить, бо — майже стопроцентова гарантія, що сьогоднішні гроші стануть завтра набагато дешевшими і якщо візьмеш тисячу, то треба буде віддавати з десять або й більше.

За цих умов вам дуже можуть підсобити профспілки. В профкомі МІІ ми підікавилися, на що можна розраховувати. Уявіть собі, що пропонують досить широкий «асортимент» і на досить вигідних умовах.

Путівки санаторно-курортного лікування, залежно від вашого матеріального стану і рішення профбюро підрозділу, будуть оплачуватися з рахунок коштів соцстраху в розмірі 90, 80, 70 процентів вартості. Так само і путівки в будинки відпочинку й пансіонати.

Вартість туристичних подорожей що тривають більше трьох днів, оплачуються з профбюджету в розмірі 50 відсотків, а тривалістю до трьох днів в розмірі 70 відсотків.

Крім того, в інституті для співробітників впродовж року організоване дієтичне триразове харчування. Коштує воно за 24 доби всього-навсього 33,6 карбованців.

Цілорічно функціонує санаторій-профілакторій «Судутник». Амбулаторне лікування тут безкоштовне. Для одержання путівки на стаціонар досить звернутись до голови профкому ВПІ чи керівника свого профбюро, подати заяву і довідку про потребу в лікуванні. Путівка з прекрасним харчуванням на 24 дні коштує 130 карбованців. Кожна п'ята, залежно від матеріального стану, видається безкоштовно.

Ну, і нарешті, не дуже дорого, як на нинішні гроші, обійдеться цього літа і відпочинок на нашій базі в Степашках. Якщо путівка на 12 днів коштує 1560 карбованців, то співробітник чи член його сім'ї заплатять за неї 600, а студент — 150 карбованців.

Отже, вибрати є з чого навіть у сучасній скруті.

То ж, хай вам добре відпочивається.

В РЕКТОРАТІ

На засіданні 8 квітня Б. І. Мокін повідомив, що Міністерство освіти збрало в Києві 120 досвідчених викладачів вищих навчальних закладів, які виробляють 120 назв основоположних підзаконних актів вищої школи. Наш інститут представлений в цій робочій групі колишнім ректором інституту Р. Ю. Кігелем.

Ректорат постановив, що віднині викладач, який працює на чверть ставки, мусить відробити учбову норму в 225 академічних годин.

Б. І. Мокін оголосив, що з 22 червня не підписуватиме жодного документа, виконаного не українською мовою. Наказано перевести на

українську мову всі інститутські наочності. Щодо офіційних висвісок, то вони мусять писатися на си́льному склі жовтими літерами.

Ректоратом високо оцінено статтю доцента М. Данильчука «Поговоримо про мову», вміщену в попередньому номері нашої газети, як таку, що глибоко висвітлює тему. Рекомендовано детальніше ознайомитись з нею на всіх факультетах і кафедрах.

ПОСАДОВІ ОКЛАДИ

професорсько-викладацького складу вузів.

Завкафедрою — професор — 9120 крб.

без вченого звання — 8410;

Професор — доктор — 8410
без вченого звання — 7410

Доцент — канд наук — 6270
без вченого звання — 5560

Ст. викладач — канд наук — 5560
без вченого звання — 4845

Викладач, асистент: кандидат наук — 4420
без вченого звання — 3705.

Викладач-стажист — 3135
Особам з числа професорсько-викладацького складу, призначеним на посади професорів чи доцентів, які не мають відповідного вченого звання, строком до двох років оклади встановлюються в таких розмірах:

Професорам — 6980.

Доцентам — 5560

ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ СКАРЖИТЬСЯ

Директор студентського містечка Володимир Іванович Слободянюк запросив нас з фотокореспондентом Степаном Лісовим до гуртожитку №4. Подивитися, що там діється, які там порядки.

Порядки, треба сказати відверто, не найкращі. Гнітюче враження справляють насамперед місця загального користування — сходові марші, холи, кухні, туалети. В холах — жодного світильника — вирвані, як то мовиться, з м'ясом. На сходових маршах з першого по дев'ятий поверх у подвійних вікнах вибито якщо не одну, то обидві шибки.

Зразу видно, що студенти почуваються тут не гостями, а постійними мешканцями, а чимсь на зразок пасажирів поїзда, які не відповідають у ньому ні за чистоту, ні за збереження майна.

Володимир Іванович наводить цілу низку неприємних фактів, що підтверджують це міркування.

Вирішили, було, поставити електроплити. Поставили, а через тиждень забрали назад — вуз у нас технічний, народ у ньому вчиться майстромити — почали розкурочувати прискорювачі для якихось своїх потреб. Є окремі особи (директор називає їх каратистами), котрі заради секундної втіхи висаджують ногами двері, розламають умивальники. Є елементарні хулігани — один, перебуваючи під чаркою, навіть малу нужду справляв не в туалеті, а ходячи коридором. Його, здається, подали на відчислення.

Столяр четвертого гуртожитку Павло Іванович Панасюк говорить, що за 12 років роботи вставив у ремонті ванні вікна, либонь, добрий гектар скла, а надто ж останнім часом.

— Уже й не міряю ні довжини, ні ширини шибок. Пам'ятаю всі розміри й так. Збитий від цього дуже великий. Знаєте, яке зараз скло дороге?

...Сумна, безрадісна роз-

мова. Володимир Іванович Слободянюк розповідає, що свого часу теж немало прожив у гуртожитках політеху, але тоді енергійніше діяли студентські ради, сумлінніше працювали чергові з самих студентів... Одне слово, демократія не пішла на користь.

— А ви кудись їздили? Може в інших вузах можна запозичити якийсь досвід?

— Не їздив нікуди.

Можна, звичайно, поспілкуватись директору. Студенти — публіка справді не найслухняніша. Але ж Володимир Іванович поставлений на службу не тільки для того, щоб реєструвати негативні факти і недоліки. У нього, звичайно, ширше коло повноважень, які полягають і в тому, щоб залучати собі на поміч студентський актив, профспілку, гнучкіше використовувати такий дорогий інструмент впливу, як розподіл житла, зрештою — аживати жорсткіших адміністративних заходів. Між іншим, вивчати чужий досвід — теж далеко не найгірший спосіб рухати справу.

Ми бачили справді багато неподобств, слідів шкоди, слухали гнівні звинувачення техперсоналу. Але, на жаль, ніде не було видно жодної листівочки, яка б свідчила про те, що з варварством ведеться активна боротьба, що хтось з хуліганів покараний, хтось попереджений, хтось виселений, хтось оштрафований, хтось відчислений з інституту. Можливо, це не найкраща наочна агітація, але і не зовсім зайва. Хто хоче щось робити, той шукає.

Тим часом, склалося враження, що директор студентського містечка просто-напросто опустил руки і чекає доброго дядька, який прийде сюди одного дня та й наведе належний порядок.

В.ІВЧЕНКО
На фото: вигляд фасаду гуртожитку №4; Те, що залишилось від телефона біля входу до гуртожитку №2.

Вітаємо!

«КАНЦЛЕР»

Герман Гордеев завше зустрічає людей з такою приязною і доброю усмішкою, наче цілісний день чекає саме тебе, не міг дочекатися і дуже радий, що ти нарешті з'явився.

Це — приємно — кожному хочеться, щоб його десь ждали, любили, щоб він був дуже потрібним. Така властивість людського серця. Про це багато пише американський психолог Дейл Карнегі і Герман Опанасович, безперечно, читав його книги, але вчився не у нього: можна навчитися бути хитрим, зате не навчисься бути добрим. Добрими не стають, добрими народжуються.

Світло добра — магнетичне, біля нього всім тепло, але якщо люди й стомлюють Германа Опанасовича, то цього нікому не видно — витримка у нього справді армійська.

Правда, з першої зустрічі і не подумаєш, що цей чоловік все життя був військовим командиром, де — суворий порядок, субординація, наказова форма ділових повсякденних стосунків. Військового в ньому видає хіба що струнка спортивна постава й економна обмеженість в жестах. Та це, може, невідмінно присутні карти в кабінеті за спиною. Але карта потрібна й для роботи — начальнику Інститутської канцелярії доводиться користуватися нею частенько.

До речі, ніхто не говорить «начальник канцелярії». Називають «канцлером», віддаючи належне його винятковому почуттю гумору і симпатизуючи невтомній працьовитості.

Ну і ще його відверто люблять. І друзі, і підлеглі. За чудовий характер, звичайно. І за вроду теж — голубокий, білозубий, з неповторною усмішкою. Аж дивно — як він свого часу не втрапив до Кремлівської караульної роти, адже хотіли взяти і перевіряли за всіма «параметрами». Може очі не підійшли? — в них нема холоду і сталі.

— За 32 з половиною роки служби я жодного разу нікого не посадив на гаупвахту, хоч підлягало мені більше тисячі чоловік. Мені дуже допомагала добра пам'ять — майже всіх підлеглих я знав по імені й по-батькові. Уявіть собі, коли підполковник, начальник відділу ракетної армії, звертається до сержанта на ім'я й по-батькові, просить його щось зробити. Та він розбіється, щоб зробити найкраще.

— Вам везло на службі? — Я любив свою роботу. Мене шанували, а у відставку пішов підполковником. Кажуть, що мені бракувало нахабства. Може й так. Коли людина рветься до високих посад, вона перестає зважати на друзів. А це не для мене.

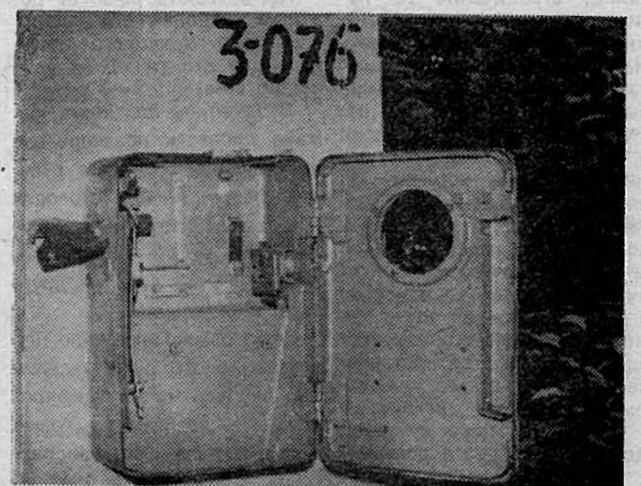
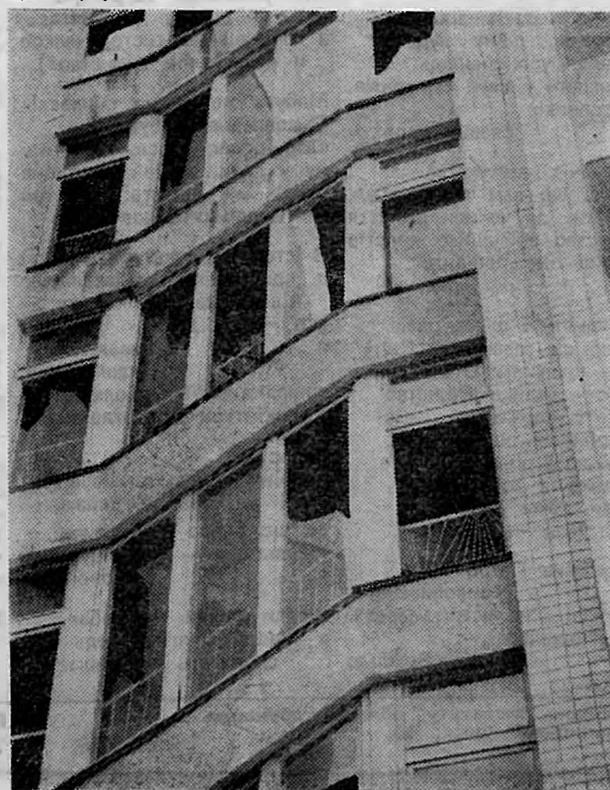
— Головне кредо вашого життя?

— Бути людиною. Це перше. І працювати постійно, в тому числі й над собою. Якщо це не працюєш — людина з тебе не вийде. Тут ще багато від батьків залежить і від командирів. Батько в мене був ветеринаром — вночі люди приходять: «Гордеев! Дуже треба допомогти!» — він без слів одягнувся і йшов у ніч. Хороший приклад для дітей. А в армії з першого дня мені повезло на командирів — вони були і порядними і талановитими.

... Таке враження, що знаєш Германа Гордеева все життя, або, принаймні, давно-давно. Тим часом, він у нашому інституті лише три роки. Отже, для пам'яті і для душі вагу має не тривалість знайомства, а щось інше.

Втім, усе небо в зорях, а найпомітніші сліди залишають метеорити. Вони — горять!

15 червня Герману Опанасовичу Гордееву — 55.

Понад 1200 молодих інженерів випустить цього року наш Інститут. До фінішу — недалеко. Ви пуск відбудеться 27 червня. Зараз на всіх факультетах йде захист дипломних проєктів.

Фотокореспондент С. Лісовий зробив цей знімок на факультеті радіоелектронного апаратування. Захищається студент заочного відділення Володимир Колосов. Він, до речі, три роки навчався на стаціонарі, по тому за власним бажанням перейшов у заочники, став працювати технологом малого підприємства «Лотос» при виробничому об'єднанні «Хімпром».

Захист у В. Колосова пройшов успішно.

А може, ніхто його і не демонтував, не зсаджував, га?

Може, він просто пішов, як прийшов, зліз, як виліз, — під шумок, темньої, глупої ночі, самотою сам собі сам, без «групи товарищів» —

рекомендованих та перепровіренних позерів революційної ікебани, по-щурячому вічно голодних на людське м'ясо?

Йі бо; надивився до щему в очах на оце синьо-жовте знамено, синьо-синьо — жовте-жовте, підсилене петлюрівськими небесами, а піджовтяне місцевими компартійцями, що принагідно перефарбувались — переназались; зустрівся зі співчутливими поглядами шоферів Карла Каутського та Фрідріха Шайзенгаузена, які пригнали свій запахущий рефрижиратор

на запомогу гнанім і голодним Красною Чорноземі;

ще раз підрахував, більшовицькі голоси на виборах в Учредітельное Собрание «(А-двадцять ч-четыре Ч-четг падеги!»

Да это ж как раз столько, сколько у Черногола супротиву Кравчука!

Но ведь сей лютой бандеравец не объявляет гевалюционную ситуацию, не штурмуєт Мариинский шалаш

и не требует всю полноту власти вплоть до чрезвычайки в руки Гевалюционного Комитета...» та й совість немов заїла, та й плюнув на власне стовбичення, та й, бронзово мотюкнувшись, зісхочив із п'єдесталу (таким його хвацьким знала хіба що Іннеса Арманд), дарма що благословляти такого його відходу ніяк не хотів і не хоче владика Симбірський і Жмеринський митрополит-полковник Атуєговотон'яангел.

2.

Тітуню, не лайтеся чорно, бандери тут ні до чоґо. Та й що про бандер тих ми знаєм?

(Буковський їх хвалить, це й як!) А чий той Буковський? А руський,

А з прадіда-діда московський. Щоправда — співкамерник цього,

Лук'яненка, значить, Левка). Тітуню, не плюйтеся марно: я лєнінцем був так само — про зірочку жовтенятську, про галстук, про комсзначок я мріяв кожного разу, як про етап життєвий (от тільки у черзі в партії вистоювати не став), Банальна історія: вчився по книгах, які «розрішались», та й вчили мене,

звичайно ж. дозволені вчителі. (Так само, як вас, тітуню? Одно тільки гірше — довше. Учився я дуже довго, учився — «як Ленін велів»). І вивчився. Себто довчився: що є об'єктивні закони, й відкрив нам їх Вождь Великий,

а «втілює в дійсність» Москва. Те «втілення» брався хвалити, але заважало тіло

ЕПІЛОГ ЛЕНІНІАНИ

мого ж таки дїда-конюха, забитого в НКВД. Тим «втіленням» мусив пишатись,

аж якось заїжджі поляки на мене так сумно глянули, що очі я опустил. З тим «втіленням» мав би змиритись, якби не сержант Потапов, що в стрій мене ставлячи братський,

поставив клеймо: «хохол!» Те «втілення»!... Але й закони, як казано, об'єктивні, коли їх до купи зібрати та вивчити оком тверезим... невинною кров'ю смердят!

3.

Річ, зрештою, дядьку, не в ньому: він, «вождь», — лиш емблема, кличка, стихійна вершина стихії під назвою Дика Орда. Чом дика? Бо вічно голодна. Чом сильна? Бо вічно, ледача.

Чом хитра? Бо дурнів плодила. Чом вічна?

А це ще — як знат'... Байстрюччя тридцятого хана («Загадка характеру!» Тайна!), мурзи тридцятьє замурзя

(«Натури яка широчінь!»), вони побіждали... словом, не смійтеся, дядечку, — словом! Бо винайти не заборились. аж трое чарівних слів.

«ОТЕЧЕСТВО» — перше слово,

«ШИНЕЛКА» — друге слово. А третє... — ні, навіть не «ВІРА», і навіть не «РИЗИ», не «МИТРА», достоту третє — «ХОХОЛ»!

«ОТЕЧЕСТВО» — слово магічне: дострелив куди чи доплюнув, онучі де посушив

чи дівку заскочив гвалтом, чи просто так напаскудив, то вже Отечеством певно ту землю собі зови. «Шинелка» — слово веселе. Ординець в шинелці — легенький,

немоваби насіння кульбабки, такий леткий і світкий. «Хохол» — незамінне слово.

Воно з козаків зробило підтирачів, дійну худобу, знаряддя усіх знарядь: найкращих у світі сержантів, колгоспників безвідмовних,

наглядачів (вертухаїв) і «все, що вам тільки тра». Та й так за чотири століття Отечество збільшило простір (прецінь, не повірите, дядьку!)

у тридцять і шість разів. В яких ще галактиках Світу Таких пошукати Отечество? Достоту велике Єдинство! Достоту зложилось само! А щоби не розповзлось, шинеллю і ризами вкрите, закутане з головою, міняли йому імена: почав Іван — сифілітик.

Продовжив Петро — кривопивець. Століпін... не встиг, сарака. Отут і приспів «наш Вождь»:

Начорта нам здалася

власть,

Нам дайте пити й їсти!

А вже з повстанцями

ідуть,

Співають комуністи.

Павло Тичина..

«Псалом залізу».

Ленін — антихрист явився,

мій сину, а ти

проти мене.

Треба боротись: ворог

явився.

Павло Тичина.

«Чистила мати картоплю».

«В опасності, — каже, —

ОТЕЧЕСТВО — але какое?! —

ОТЕЧЕСТВО СОЦИАЛИЗМА,

СТОЛИЦА НАДЕЖД

МИРОВИХ!»

І дав зрозуміти люду, що жертв ніяких не жалько за це перейменування («І, как адін, умрьом!..»).

Така ото правда, тітуню, така-то історія, дядьку, хохлацька наша наївносте, хохлацький наш з вами синдром.

4.

А може, йому і в страшному сні не снилося, що вся справа його життя, справа безоглядних революційних жертв і терору об'єктивно зведеться до чергового перейменування брутального Отечества, лузатого Гулагами, Афганами, Чорнобілями і терміном «культурное пространство» («Ах, культурное пространство будем, будем сохранять, каб в культурном том пространстве

говорить «Едрена мати!» — частушка, перекладена мною з чергової останкінської реляції, про те, що сьогоднішні «центробежные тенденции сойдут на нет, а гору візьме «историческое и культурное единство»...

Мабуть же — не снилося! Самовпевнений був. «Міг довести все, що йому у даний момент потрібне було», — (цитата: все той же Владімір Буковський).

В історії, в культурі, в житті з пристрасною маніакальною відбирав кон'юктуру: все — на доказ загниваючого капіталізму, соціалістичної революції, диктатури пролетаріату.

Отож: останню стадію загниваючого описував в державі де ще вчора кріпосники (культурні — з французьким проносом)

міняли людей на собак, а підприємництво ледь спиналось на ноги;

оголосив пролетарську революцію в поголовно селянській країні;

у Маркса, в якого як свідчать новітні марксознавці, вираз «диктатура пролетаріату» аживить усього чотири рази та й то в приватних(!) листах, вивудив цілу «теорію»

з таким суто «отечественным» —

ШИНЕЛКОВИМ! —

змістом;

у нібито любого серцю Герцена-будителя не захотів сприйняти вбивчої і для майбутнього

«СОЦИАЛИСТИЧЕСКОГО ОТЕЧЕСТВА».

правди про порабування колись вільної України, а накриваючи Україну смердючою муравійовською ШИНЕЛКОЮ, припечатав:

«Только в единстве!»

І без труда назбив хохлів супроти українців.

І була тут

жорстокість особливо велика, бо: знекровлене, одурене, розсварене, українство все одно ще несло в собі

оту ПРАВОВУ СВІДОМІСТЬ (з її апеляцією до

Березневих статей, Угод, Універсалів,

підписаних зобов'язань), їх же — Леніна і Отечества — право

було, є і буде ПРАВОМ СИЛИ,

НАХАЛОВКИ ПРАВОМ (для екзальтованих любителів писати слова СПУТНИК

ГЛАСНОСТЬ І ПЕРЕСТРОЙКА

латинською транскрипцією можна й тут зробити приемність: NachaloVka — плюс — за бажанням — Schinelka або Sahog.

5.

NachaloVka нині святкує четверте перейменування: епітет Демократична

з усіх боків приміря. Та гудить своїх комуністів, та славить свою ШИНЕЛКУ... Ачей, не обмане світу. Хоч світ обманується охоч. Крім згаданих тітоньки й дядька,

я все це пишу для студента (майбутній радіотехнік — скажімо, на прізвище К.). Мене перебив він сердито:

«Між іншим, якби не Ленін, то ви би отут не стояли, а ми не сиділи б тут!» (Мов, вийшли ми всі із народу,

а хто відчинив нам двері?!). О мила, свята наївність! Можливо — не дуже й свята...

Ні, я відповів не найгірше: «Стояв би мудрий хтось, може...

Та як би ми світло світили без лампочки Ілліча?!» Такі «інженерні кадри», При тому, однак, відкрив я —

спішу запатентувати — цей поділ стосовно ламп: частині тамтешній людства іще Едісонова світить, частині (значній) тутешній горить Іллічева — і квіт!

Михайло СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ, письменник. Вінниця, травень 1992.

Сторінками обласних видань

ЗАМІСТЬ КОМСОМОЛУ

Комсомолу, як відомо, вже давненько нема. Зійшов зі сцени. Однак його майно, на відміну від майна КПРС, не передавалося державі. Спадкоємцями комсомолу стали нові молодіжні організації. На Вінниччині — це СМОВ (Спілка молодіжних організацій Вінниччини).

В 1991—1992 роках відбулась перереєстрація членів ВЛКСМ. Хто виявив бажання увійти до спілки, написали відповідні заяви в нові органи.

Перереєстрація йшла на добровільній основі, розпочиналася з первинних організацій, завдяки чому виникли різноманітні організації — від Спілки Бершадчини до Молодіжної Республіки Топашпільщини. Зараз СМОВ нараховує 11 тисяч членів. Організації деполітизовані, єдина мета кожної — соціальний захист молодих. Комсомольські квитки замінили на інші, обкладинки яких двох кольорів — голубого і жовтого, що символізує прапор української держави. Значок теж поміняв і форму і малиновий колір на голубий. Замість Леніна на ньому — символи української державності.

«Панорама», 2 червня.

УКРАЇНУ — НА КОЛІНА?

Київський кореспондент обласної вечірньої газети «Подолля» Григорій Вартанов повідомляє в номері за 4 червня, що міська газета «Вечірній Київ» опублікувала уривки з документа «Чотири варіанти російської політики щодо України», розповсюдженого в лічених примірниках серед керівництва Росії, що невідомо яким чином потрапив до редакції. «Подолля» цитує уривки з цього документа мовою оригіналу.

«Политика России может быть нацелена на ограничение экономического роста и экономической независимости Украины там, где это можно сделать без особого ущерба «российским интересам». В политико-дипломатической области стоит острожно добиваться максимально возможной изоляции Украины, ограничения ее политического влияния, возможностей получения помощи... На конкретных же переговорах позиция России может быть и жесткой, твердо отстаивающей интересы России и россиян, понимая, что административные уступки не способны в ближайшее время создавать необходимый политический колорит... При открывающихся возможности нужно подставлять наиболее оголтелых деятелей под огонь международной критики, создавая образ авторитарно-националистического, некоммунистического режима...» І так далі у тому ж дусі. Достовірність цього докумен-

та ще належить перевірити, але навряд чи викладене вигадане — І з якою метою?

В усякому разі процитоване свідчить, про те, що саме у політичних колах дружньої Росії, а не в народі формується ставлення до України та її незалежності, що, м'яко кажучи, не робить їм честі. Публікація такого документа при його ймовірності зриває маску з обличчя керівних російських політиків на чолі з «непередсказуемым Ельциным», який сьогодні говорить одне, а завтра інше, або робить вигляд, що це його не стосується.

ХОЧЕТЕ МАТИ ОГІРКИ?

Огірки останніми роками все більше стають могицями наших городів — виводяться, не родять, всихають, тільки-но почавши давати плід. Газета «Вінниччина» за 3 червня вміщує поради, як домогтися врожаю і в нинішніх кліматичних умовах.

«Досвід переконує, що огірки краще ростуть, коли огуд розміщують на шпалері висотою до 1—1,5 метра або по стеблах кукурудзи, висадженої поряд у рядки. У нашій місцевості найбільш стійкі від шкідників і хвороб сорти Далекохідний, Конкурент. Хімічну обробку обов'язково проведіть, коли виросте дві пари листків однопроцентною бордоською рідиною (1 столова ложка мідного купоросу в одне відро на 5 літрів води і 1,5—2 ложки свіжогогашеного вапна на 5 літрів води в друге відро, добре розмішавши ці суміші). Після цього розчин мідного купоросу перелити в розчин вапна. Рідина має бути блакитного кольору. За всю вегетацію цю операцію повторюють два—три рази.

Через 20—30 днів після появи сходів рослини обробляють рожевим розчином марганцівки з додаванням 2—3 крапель йоду та 500 грамів сироватки на 10 літрів води. Обробляти потрібно через 10—15 днів і бажано у період між 16 та 18 годинами дня. Цю ж процедуру проводять після кожного дощу.

Підживлюють рослини розчином збродженого коров'яку або пташиного посліду через два тижні, за весь період вегетації 2—3 рази. З початком цвітіння бажано провести позакореневе підживлення розчином суперфосфату (2—3 столових ложки на 10 літрів води, якого досить на 80—90 рослин). Через 20—30 днів — друге таке підживлення.

Само собою зрозуміло, що грядки мають бути чистими від бур'яну, при дефіциті вологи — поливають (краще надвечір і підіпрітою водою).